

Alcyone

Traducere din Wikipedia, Enciclopedia liberă

Acest articol este despre soția lui Ceyx, personaj mitologic grecesc. Pentru alte articole vezi Alcyone (univoc).

În mitologia grecească, Alcyone era fiica lui Aeolus, cu Enarate ori Aegiale. Ea s-a măritat cu Ceyx, fiul lui Eosphorus, Luceafărul de dimineață.

Detaliile mitului [redactează]

Alcyone și Ceyx erau foarte fericiți în Trachia, și după relatarea lui Pseudo-Appolodorus[1] se chemau frecvent unul pe altul "Zeus" și "Hera". Asta l-a mâniat pe Zeus care, în timp ce Ceyx era pe mare (îndreptându-se să consulte un oracol, după spusele lui Ovid) i-a fulgerat corabia. La puțin timp Morpheus (zeul viselor), deghizat în Ceyx, i s-a revelat lui Alcyone într-o apariție, ca să-i spună despre soarta sa, și ea, de supărare s-a aruncat în mare. Din compasiune, zeii i-au schimbat pe amândoi în păsările Alcion - pescărușii albaștri, după numele ei.

Ovid[2] și Hyginus [3] au preluat metamorfozarea perechii după pierderea lui Ceyx într-o furtună teribilă, amândoi omițând consecința faptului că Ceyx și Alcyone s-ar fi chemat unul pe altul Zeus și Hera (de unde ar fi rezultat furia lui Zeus). Ovid a adăugat și detalii în care ea, dinainte de a se sinucide, ar fi văzut trupul lui adus de apă.

De asemenea, amândoi Ovid și Hyginus desemnează metamorfozarea drept originea etimologică a "zilelor pescărușului albastru", cele șapte zile din iarnă când niciodată n-ar fi furtuni. Ei afirmă că original acestea erau cele 14 zile din fiecare an (șapte zile de o parte și alta a celei mai scurte zile a anului [4]), timp în care Alcyone (ca pescăruș) își depunea ouăle și-și făcea cuibul pe plajă în timp ce tatăl lui Aeolus, zeul vânturilor, restrângea vântul și calma valurile ca ea să-și poată depune ouăle în siguranță. Fraza a devenit de atunci o referire la orice timp pașnic. Dar adevăratul sens este de fapt acela de o pauză norocoasă, sau a unui interval de timp plasat în mijlocul adversității; la fel cum zilele de calm și vreme blândă sunt prezente în toiu iernii de dragul depunerii ouălor de către pescărușul albastru.

Mitul este menționat pe scurt și de Virgil [5], din nou fără referire la furia lui Zeus.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Alcyone>

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

Famiile noastre fuseseră foarte apropiate și târziu abia am aflat că de fapt nu eram înrudiți. Însă deja nu-i mai știam altfel decât ca unchiul Artin și mătușa Eliza. În timpul războiului, bunicilor le fusese bombardată casa și părinții unchiului Artin îi găzduiseră la ei până când și-o putuseră pune din nou pe picioare. Cum tata și cu unchiul Artin fuseseră crescuți ca frați, Michael mi-ar fi fost un fel de văr primar.

Îl așteptam dar ațipisem și când am făcut ochi, el zăcea tolănit pe bancheta din răchită pusă la umbră sub verandă. L-am urmărit aprinzându-și pipa cu gesturi încete, leneșe, și absent. Chiar părea să aibă o oarecare distincție. Cămașa îi era însă udă de transpirație. Sudoarea i se prelingea din creștetul capului. Părul îi era neîngrijit, rar și albit. Până și ochii, de regulă vii și inteligenți, acum ascunși în cearcăne, îi păreau spălăciți și oboșiți. Aerul greu, fierbinte și umed era de nesuportat, dar altă opțiune decât să stăm afară până să fi terminat cu fumatul nu aveam. Și am decis ca decât să-i ascult lamentațiile interminabile, mai bine să mă prefac că aș fi dormit în continuare.

"Știi că ești treaz," mi-a zis apăsător, și după puțin "n-ai decât să faci pe supăratul cu mine cât vrei că nu-mi pasă." Îmi aduceam vag aminte că ultima dată ne certasem pe ceva, dar nu puteam spune anume pe ce.

"Unde-i Ana?" l-am întrebat, deși știam bine că trebuia să fi fost înăuntru cu Monica.

"Vine mai târziu." A ezitat și a adăugat că "are de terminat ceva la office." Nu c-ar fi fost treaba mea, dar imediat mi-am zis că iar se luaseră din ceva și așteptam să-și dea drumul la gură. Dar n-a mai zis nimic.

"Vrei o bere?" m-am oferit, numai ca s-o pot preveni pe Monica.

Monica stătea cu telefonul la ureche și dădea din cap în sus și-n jos și din când în când mai scotea și câte un 'aha' gutural. Nu putea fi alta decât Ana, cu jalba-n proțap.

"Ana?" am întrebat-o în șoaptă, la care Monica a făcut un gest afirmativ.

Mi-a răspuns tot în șoaptă: "S-au certat serios".

Am lăsat-o tot așa de înțelegătoare și răbdătoare agățată de telefon, mi-am luat sticlele de bere și am ieșit. Michael era în picioare și dădea frenetic din mâini. Trebuie că l-o fi atacat vreo viespe. Deși de obicei ne lăsam în pace, câte una se mai rătăcea printre noi. Dar nu atacau dacă nu le făceai nimic. Adică pe mine nu mă atacaseră.

"Stai potolit!" i-am strigat, "stai pe loc...nu te mișca!".

S-a oprit, cu mâinile atârându-i inerte pe lângă corp și fața vineție. Arăta ca un urangutan plesnit în cap cu o bătă de baseball.

"M-a înțepat ceva în ceafă, rău." M-am ridicat pe vârful picioarelor să văd înțepătura, dar n-am văzut nimic.

"Nu cred să fie mare lucru" i-am zis, dar l-am simțit umflându-se de draci și atunci m-am prefăcut că m-aș fi uitat mai de aproape.

"Stai să-mi aduc ochelarii. Ține asta," și i-am întins și sticla mea.

"Și o pensetă" a strigat după mine, "adu o pensetă să-mi scoți acu'."

Monica era tot la telefon. Mi-am luat ochelarii și am urcat să iau penseta din baie. N-am găsit-o. În schimb m-am trezit față în față cu un gândac roșu. Doar antenele i se mișcau

încoace și încolo. Stătea nemișcat de parcă el mă studia pe mine. Până să smulg niște hârtie igienică cu care să-l pot strivi, dumnealui a întins-o și s-a făcut pierdut în spatele dulapurilor. Am coborât scările scârbit. Nu putea fi doar unu' izolat. Trebuie că era o colonie.

"Monica, îmi trebuie penseta și nu știu unde ai pus-o" și Monica, fără să se întrerupă, mi-a făcut semn că era sus în baie.

"Nu e acolo" i-am zis un pic iritat.

A dat din umeri. Am ieșit, așteptându-mă să-l văd pe Michael explodat și împrăștiat prin toată curtea. Dar nu, stătea cuminte cu una din sticle apăsată pe ceafă.

"N-am găsit penseta" i-am spus repede, de parcă asta m-ar fi dezvinovățit în vreun fel.

"Lasă-mă să văd ce ai acolo", i-am mai zis, deja înălțat pe vârfuri ca să survolez dezastrul.

"Las-o baltă, n-a fost decât o viespe turbată," mi-a zis deja cool.

"Atunci poate vrei să te duc la spital să-ți facă un vaccin antirabic" i-am zis cu o mină cât se putea de serioasă.

"Știi ceva? Du-te de te spânzură," mi-a întors-o fără să clipească măcar.

"Aha, mă bucur că ești mai bine," i-am zis, întrebându-mă totuși pe unde să fi fost nenorocirea aia de pensetă.

"Cine a zis că sunt mai bine? Mă doare și berea asta s-a încălzit. Nu-mi mai ține de rece".

"Ce ar fi să intram în casă, dacă ai terminat cu fumatul?" Am intrat, și el după mine după ce și-a ciocănit viguros pipa de perete. Nu cred că apucase să tragă din ea cine știe cât. Mirosea însă frumos. L-am lăsat în living și m-am dus la bucătărie să-i prepar o pungă cu gheată ca să și-o țină pe ceafă. Monica era cu mâinile între castroane și platouri.

"Ia zi-mi, pe ce s-au certat?" Eram pregătit să-i fi tăiat scurt diatriba, dacă ar fi deviat de la subiect.

"Michael suspină după o pupăză de acasă și Ana l-a prins scriindu-i ăleia emailuri."

"Da' Michael n-a mai călcat pe acolo de când am venit aici!"

"Tipa e o veche flamă. Povestea e de dinainte de a fi venit în Canada. Și acum lasă-mă să-mi văd de treabă, îmi stai în drum.

"Da' Ana vine?"

"Nu știu."

"Da' nu ți-a spus cine să fi fost pupăza?"

"De parcă s-ar putea ști numele tuturor pupezelor lui Michael."

M-am întors gânditor în living cu punga cu gheată. Michael se autoservise cu un scotch.

"Eh...nu pune la suflet" i-am spus cu căldură, de parcă tocmai mi se spovedise. L-am așezat punga pe ceafă cât am putut eu de gentil, dar tot s-a scuturat de parcă l-aș fi electrocutat. Știam ce-i putea pielea Anei. Erau căsătoriți de mai bine de douăzeci și cinci de ani. Mă miram că rezistaseră atâta, când mie îmi păruseră nepotrivți de la bun început. Abia când Michael fusese conșcis am invitat-o prima oară la o petrecere la mine acasă. Am fost surprins că-mi acceptase invitația. Era dulce, palida și cu ochi vii, expresivi. Dar ambiția pe care o exulta era un pic iritantă, ba chiar vag neplăcută. Mi-a luat mai puțin de jumătate

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

de oră să o conving să se culce cu mine după plecarea musafirilor. Spre oroarea mea am descoperit că era virgină. Nu putusem scoate un cuvânt. Am așteptat în frig să vină taxiul să o ia de acolo. Da' asta era poveste veche de mai bine de treizeci de ani.

"Ce ai zis?" m-a întrebat, răsucindu-se pe jumătate spre mine.

"Am zis că să nu pui la suflet. O să-i treacă, ascultă-mă pe mine".

"Ce tot vorbești?" Capitula cu greu. Nu știa să piardă. Parcă era o bucată de lemn. L-am lăsat în voia lui și m-am apucat să-mi aranjez sticlele în bar, adică să le răsucesc ca să se vadă etichetele. Am aprins și luminile. Terific, totul arăta așa cum trebuia. Ce-mi mai lipsea erau invitații. Întârziu, așa că m-am alăturat lui Michael cu un pahar cu același scotch din care sorbea și el.

Când au venit, au venit toți odată. N-aveam de unde ști, dar se ciocniseră niște unii chiar în colțul străzii noastre și poliția blocase accesul. Nu ne sunaseră dinadins, ca să ne facă o surpriză apărând cu toții grămadă. Acum eram șapte perechi plus Michael și minus copiii. Vorbeam toți odată de nu se înțelegea om cu persoană, cu toate că ce ne puteam spune mai auzisem dinainte. Îmi făcea însă plăcere să-i avem cu noi.

Mai târziu a apărut și Ana. Eram încă la dezbaterile taxelor. Michael ne argumenta că indivizii și business-urile trebuiau taxate nediscriminat, dar că taxele trebuiau aplicate progresiv, de la zero pentru cei cu venituri mici până la șaptezeci la sută pentru cei cu venituri depășind un anumit prag, pe care el îl numea 'linie de demarcație'. Zicea că elimina așa și monopolurile. Însă toți știam că buzunarul lui Michael era gol, deși încercam să nu i-o spunem chiar în față. Taxa pe venitul lui ar fi fost oricum zero tăiat în patru. Pentru noi însă taxele pe care le plăteam erau substanțiale. Era normal să le vrem cât de mici. De ce am fi plătit pentru sănătate când nu eram bolnavi? Lasă-mă să fi decis singur dacă voiam sau nu să-mi fac asigurare medicală. Învățământ? Cine avea nevoie de școală să plătească. Drumuri? Cine folosea să le plătească. Cine n-ar folosi ar pune deoparte. Dar Michael nu putea fi constrâns să recunoască validitatea unei astfel de filozofii. Ce făceam cu armata? Da, ceva din taxe pentru apărare. Poliție? Da, ceva din taxe și pentru poliție. Da' ăla care n-avea cu ce să-și plătească asigurarea medicală dar se îmbolnăvea și sta să moară, ba mai îmbolnăvea și pe alții? Da, ceva din taxe și pentru sănătate, dar puțin. Deci, pentru ăia avuți, nu chiar zero taxe. Vedeti? Acum tot ce ar mai fi rămas de făcut era stabilirea priorităților. Așa se construia bugetul. Și cine și cum contribuia se stabilea prin lege. Ori legile se adoptau de reprezentanți aleși prin vot universal. Chipurile majoritatea ar dispune. Dar votanții puteau fi manipulați. Majoritatea silențioasă n-avea banii marilor businessuri. D-aia era și coruptibilă. Adevărat că nu toți se lăsau cumpărați. Da' asta nu făcea vreo diferență.

Apariția Anei i-a tăiat brusc elocvența. L-am văzut cum s-a retras precipitat în toaleta de serviciu. La scurt timp fumul de pipă începuse să se prelingă pe sub ușă. M-am făcut că n-am văzut, ce alta-i puteam face. M-am apropiat de Ana să-mi depun pupătura obișnuită pe obrazul ei. Dar când am ajuns lângă ea, atunci m-a izbit. Ana nu mai era chiar Ana pe care o știam eu. În ochii mei, Ana de acum câștigase în autoritate, aroganță și greutate.

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

Avea cearcăne adânci, riduri pronunțate, pomeți rotunjiți și gușă. Bulversat, am pupat-o pe amândoi obraji. Până si Channel-ul 5 mirosea pe ea altfel, greu și lasciv.

“Bine ai venit, Ana, arăți foarte bine”, am gratulat-o cu aplomb.

“Bine v-am găsit,” mi-a zis, și am crezut că ar mai urma ceva.

Numai că s-a răsucit iute către grupul fetelor care tocău mărunț evenimentele zilei din viața mondenilor. N-am găsit altă explicație pentru răceala cu care mă tratase decât că m-ar fi considerat automat aliat cu Michael. Deși ultima venită, de plecat s-a dus prima. Toată seara mă evitase, ca și Michael de altfel. Da' cu el eram obișnuit. Niciodată nu fusese prea social. Stângaci de timid ce era, te așteptai să-l fi văzut fofilându-se pe unde nu era nimeni, prin camere goale, băi, în curtea din spate ba chiar și în subsol. Dar caracterul Anei nu era deloc așa. Unde lumina era mai puternică și vocile mai stridente, acolo o găseai argumentând de mama focului. Însă în seara aia m-a evitat ostentativ. Nu că s-ar fi ascuns prin colțuri și cotloane, nu, dar îmi tăia orice contact din priviri, și nici nu schimbăse vreo vorbă cu mine până la plecare. De parcă ar fi fost supărată pe mine, nu pe Michael.

M-am trezit la patru dimineața tremurând de frica gândacului roșu care luase niște proporții grotești în visul pe care încă îl trăiam cu ochii deschiși. Nu aprinsesem lumina ca să n-o fi trezit pe Monica, dar distingeam clar conturul mobilei. În afara respirației ei nu auzeam nimic. Am coborât la bucătărie nu știam nici eu de ce, că foame nu-mi era. M-am învârtit în jurul mesei o dată, de doua ori și tot lipăind în picioarele desculțe m-am apropiat de ușa glisantă de la terasă. Am deschis-o larg dintr-o mișcare, și aerul cald și umed mi-a alunecat pe umeri ca o mângâiere, în timp ce aerul rece din casă se scurgea în afară pe jos, în lungul dușumelii. După puțin am închis ușa ca să conserv energie și am coborât la office, unde aveam instalate serverele. M-am apucat să scriu cod pentru un proiect la care rămăsesem în urmă, dar curând am realizat că nu aveam toate informațiile să configurez partea grafică, așa că l-am lăsat baltă și m-am apucat să caut pe internet urme lăuate de Firela. l-am găsit imediat adresa, numerele de telefon, emailurile, lucrările publicate la institut, și Bingo, a apărut și anunțul vechi de trei ani al soțului în care declara că era divorțat și căuta să întâlnească o fată cu care să se însoare. Curios era însă că ea își păstrase numele lui de familie. Abia acum începusem să întrezăresc motivul pentru care Michael să se fi apucat să-i scrie după atâta timp. Dar confuzia mea creștea pe măsură ce amintiri fragmentate și încețoșate de acum treizeci de ani mi se aliniau în cap dureros într-o cronologie aproximativă.

De încordat ce eram nici n-o auzisem pe Monica deschizând ușa.

“Ce te-ai trezit așa cu noaptea-n cap?”

Era încă somnoroasă și moale.

“N-am putut să mai dorm și m-am gândit să lucrez la unul din proiectele CELL”, i-am răspuns cu voce controlată. “Dar tu de ce ești trează sâmbătă la ora șapte? Școlile sunt închise astăzi, doar ca să știi.

“Am avut pipi și nu te-am găsit sus. Am crezut că ai ieșit p-afară, și te-am și strigat. N-ai auzit nimic?”

“Știi bine că de aici nu se prea aude.”

“Atunci lasă ușa deschisă, ș-o să auzi.”

“Bine!” i-am răspuns cam sec și ca să tai conversația am întrebat-o scurt: “Pui de o cafea?”

“E la făcut, și ies și singură, nu-i nevoie să mă dai afară, doar ca să știi.”

“Ei, și tu acum, doar încerc să mă concentrez pe proiectul ăsta, nu te dă nimeni afară. Si de fapt urc și eu, numai să închid aici.”

Am dres-o și eu cum m-am priceput.

Când am coborât îndărăt mai târziu, n-aveam nici cea mai vagă idee de cum aș fi putut face să intru în vorbă cu Firela. N-aș fi putut-o contacta direct. Cum ar fi fost s-o întreb casual “ești divorțată?” ori “ce ai mai făcut în ultimii douăzeci de ani?” când eu nu-i fusesem decât o simplă cunoștință. Nu mă putusem apropia de ea sub nici un chip, așa de bine o păzea grecul ăla cu care de altfel se și măritase, făcuse un copil și...divorțase? Grecul era plin de viață, petrecăreț mare și zglobiu ca un țap. Avea o mustață stufoasă, bine conturată, și nasul lui Cyrano de Bergerac. Exhibiționist plăcut la vorba, își făcea ușor prieteni la băutură. Michael și Firela fuseseră colegi de facultate. Locuiau aproape unul de altul. Luau de cele mai multe ori același autobuz spre școală, și curând ajunseseră să stea unul lângă altul la cursuri și să învețe împreună pentru examene la Michael acasă. Relațiile între ei doi au evoluat, platonice după spusele lui Michael, fiecare pretinzând a fi fidel Michael Anei și Firela grecului. Până la urmă au devenit ‘prieteni de familie’, și așa i-am întâlnit pentru prima dată la o petrecere la Michael acasă. Știam căte ceva de Firela, dar când am văzut-o m-a topit. Avea un corp subțire perfect proporționat, un păr bogat castaniu revărsat peste spate și ochi verzi ca de pisică sălbatică. La prima vedere părea rezervată, nu timidă ci mai degrabă neacomodată, dar te lăsa repede să înțelegi că era în control și putea zgâria...cu grație. Mă lăsase cu gura căscată și cu un tremur în vintre. Pe loc am început să-l urăsc pe grec. O fi fost el simpatic, dar nu merita nici pe departe o astfel de gratificație. Și mă uitam la Michael cum gira în jurul ei condescendent și insipid de-mi venea să-i trag palme să-l trezesc la viață. Fața Anei era parcă sculptată în gheață. Dar se mișca iute printre noi ca și cum toate erau așa cum trebuiau să fie. În seara aia îmi fusese imposibil să schimb cu Firela mai mult de ceva banalități. Am spus la bancuri de mă durea gura. Am fost într-o vervă de zile mari, dar recompensa n-a fost mai generoasă de un surâs a la Mona Lisa. M-am oferit chiar să-i duc la ei acasă cu mașina mea. Nu toată lumea avea mașină pe vremea aia. Dar am fost refuzat. Se vede treaba, grecul știa toate trucurile.

De mult nu mai făcusem o astfel de imersie în trecut. Îmi părea ciudat cum de trăirile astea îmi rămăseseră la fel de intense peste ani. Imaginile erau selective, dintre care cele mai multe șterse și fără culoare, dar insașietatea sexuală îmi era la fel de acută ca atunci. Tânjeam după fata aia, dar mă uitam la cum se schimbă Ana în timp. Oare cum o mai fi arătând Firela acum?

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

Nu găsisem vreo fotografie de a ei pe web și n-am vrut să răscolesc mai mult în contul ei personal nu din sfială ci din precauție. Am urcat, probabil cu o mină îngândurată și rupt de realitate. Monicăi nu-i scăpase expresia mea pentru că m-a întrebat pe ton blajin cum îmi mergea proiectul, la care am răspuns ca tâmpitul căzut din Marte: “Care proiect?”

“Păi, ce făceai acolo jos?” Îmi zâmbea cald și protector, ca o mamă ce-și privea copilul jucându-se liniștit între jucări.

“A, codificare, am codificat o bază de date”.

Îmi venea să-mi fi dat cu pumnii în cap. Noroc că Monica era tămâie în computere. Îmi adusesem aminte de sceneta lui Caragiu cu ‘n-am găsit altă rimă.’ Înainte să-i fi dat ocazia să mai zică ceva, m-am întors și am deschis ușa.

“Mă duc să iau ceva aer” și am ieșit precipitat pe verandă fără să mă mai uit înapoi.

Știam că nu-mi puteam ascunde starea de nervozitate față de ea. Ar fi trebuit să pot veni repede cu o explicație oarecare. Michael era tocmai bun de țap ispășitor. Mă gândeam să-i fi zis că eram îngrijorat de cearta dintre Michael și Ana, că ar trebuit să mediem, să ne implicăm, și așa mi departe. Prostii din astea!

Nu-mi dădusem seama cât de fierbinte se făcuse afară și când am intrat la răcoare m-a scuturat un frison.

“Iarba asta o să se ducă la dracu’ oricât aș uda-o dacă nu se mai răcește un pic” am zis cu obidă ca să-mi justific agitație care mă cuprinsese, uitând să fi pomenit de Michael cu Ana.

“Ce-i cu tine?” Monica își încrucișase brațele pe piept și se uita țintă la mine.

“Ce-i cu mine?”

“Ești nervos, distrat și irascibil, asta-i cu tine, și vreau să știi ce se întâmplă.”

“Dar nu se întâmplă nimic. Sunt doar o idee mai obosit după petrecerea de azi noapte și nici n-am dormit prea bine, probabil pentru că m-am lăcomit și am mâncat cam mult.”

“Sau ai băut un pic mai mult?”

“Un pic.”

“Voiam să-ți fac niște sanvișuri calde, dar poate îți sunt mai bune un ceai de mentă cu niște pâine prăjită.”

“Da, un ceai de mentă, d-asta aveam nevoie, mulțumesc...”

“Si fără cafea, lasă cafeaua aia jos.”

“Da, da, fără cafea” mi-am mormăit în barbă și am pus cana pe un colț de bufet. “Cred că am să mă duc sus să fac un duș.”

Am urcat fără cafea. Mi-a trecut prin minte că până și să fac pe prostu’ îmi cerea sacrificii.

Cum as fi putut-o întâlni pe Firela? Dintre două rele alege pe cea mai puțin rea, dar între două minciuni, pe care o alege? I-aș fi putut spune Monicăi că mi se oferise un proiect pentru o societate telefonică românească și că ar fi trebuit să merg acolo pentru câteva zile. Și că m-aș fi gândit să-l iau și pe Michael cu mine, ca să-i dau Anei spațiu să considere o reconciliere între ei doi. Dar pentru Monica tentația de a veni cu mine ar fi putut fi prea puternică ca să nu-i dea prin cap să i se substituie lui Michael. Și ce șansă aș fi avut fără

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

Michael acolo ca să-mi deschidă ușa Firelei? Pe de altă parte am fi putut merge în România cu toții, în vacanță. Odată acolo, fetele și-ar fi făcut un program, și noi băieții, altul. Michael n-ar fi bănuțit nimic pentru că oricum era bleg, iar fetele ar fi avut atâtea vizite de făcut că n-ar mai fi avut timp de noi. Ne-ar fi lăsat să ne desfășurăm după cum ne-ar fi fost voia. Dar Ana se putea opune. Știam că n-aveau bani și că va invoca lipsa lor la prima suflare. Și mai știam că m-ar fi refuzat fără discuție dacă m-aș fi oferit să le plătesc biletele de avion. Dar ei aveau încă casa din Moșilor, pe când noi nu mai aveam nimic acolo. Și deci am fi putut negocia biletele contra șederii. Un hotel ne-ar fi costat chiar mai mult decât biletele. Și mai mizam și pe dorința secretă a lui Michael de a o întâlni pe Firela. Chiar dintr-o poziție momentan nefavorabilă, tot i-ar fi pledat Anei pentru plecare cu oarece influență.

Când am ieșit de sub duș m-am întins după halatul de baie agățat pe ușa. N-am ajuns la el, așa că am calcat pe gresie. Am lăsat o baltă pe podea chiar lângă cadă. În buzunar am găsit penseta pe care o căutasem cu o zi în urmă. Deci Monica îmi folosise iar halatul, de parcă nu-l avea pe al ei. Am pus penseta la loc în dulap, m-am dus în dormitor și m-am aruncat pe pat. Mi-era bine și aproape că ațipisem când Monica a început să strige după mine. Cum știam foarte bine de ce, mi-am băgat capul în pernă și m-am făcut că adormisem. Un timp am tot auzit-o foșnind cu mopul prin baie, dar după puțin n-am mai auzit nimic.

Monica m-a trezit la cină când afară era încă lumină. Tocmai trăgeam pe mine o pereche de pantaloni scurți când a sunat telefonul. A răspuns Monica de jos. Am intuit că era Michael. Și el era. Că trecea pe la noi. De unul singur, că Ana chipurile ar fi avut treabă. Ce treabă putea avea sâmbătă seara? Nu, nu, venea doar el. Deranja? Da, ca întotdeauna. În timp ce m-așezam la masă, Monica aducea încă un set de farfurii, pahare și tacâmuri. Mă uitam cum împătura șervețelele în triunghiuri perfect aliniat și mă întrebam cui folosea. Când aveam nevoie, tot trebuia să-l despățuresc.

“Nu mâncăm? am întrebat interesat.

“Nu, dragule, îl așteptăm pe Michael.”

“Da’ dacă ar fi sunat în timp ce mâncam, ce-am fi făcut, ne-am fi oprit până să vină ca să fi sfârșit masa împreună?” m-am mirat și eu așa, în gura mare.

Monica a dat din cap că ‘da’.

“Țin să-ți spun că de foame mi s-a lipit burta de șira spinării,” nu m-am abținut, doar ca să o șicanez.

“Sărăcuțul de tine, câtă suferință în sufletul tău” mi-a replicat Monica, cu prefăcută compasiune.

“Nu e în suflet, madam, e în burtă, suferința. Mai bine spune-mi ce ne dai.”

“Răbdări prăjite.”

“La grătar?”

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

Aș mai fi tachinat-o eu, dar între timp a apărut Michael. Monica ne-a servit somon rumenit la cuptor, cu sparanghel înăbușit în unt. Eu am turnat vinul în pahare și ne-am pus pe mâncat fără să ne mai fi obosit vorbind. Eram gata să pun pariu că cel ce va sparge tăcerea va fi Michael, când Monica tocmai l-a întrebat afabil ce făcea Ana.

“Eh, e bine, doar că e puțin supărată pe mine.”

“Cum așa?” i-a întors-o Monica cu o voce de copilă nevinovată.

“Păi așa bine, când nu faci ce spune ea se pornește un cataclism, știți și voi cum e, mai este și tare stresată cu serviciul și colac peste pupăză, Robert a primit ofertă de la Telus să lucreze pentru ei la Calgary, și mă rog, s-au strâns mai multe deodată.”

Am luat o pauză și Monica ne-a adus salata de fructe în pahare înalte cu umbreluțe din hârtie colorată înfipite în jumătăți de căpșuni proptite pe moțurile de frișcă.

“Da, umbreluțele astea sunt foarte gustoase”, a reflectat Michael cu gura plină.

“Hei tu, sper că glumești”, a zis Monica foindu-se pe scaun. “Nu, serios, alea sunt din hârtie colorată creponată.”

“Mie mi s-a părut c-ar fi fost un soi de cremșnit”, am zis și eu așa, doar ca să dau din gură.

“Daca vrei să mâncați hârtie creponată, dați-i înainte, nu mă supăra” și tacticoasă și-a scos umbreluța ei din pahar și și-a pus-o delicat pe marginea farfurioarei. “Și Michael, ziceai de Robert că pleacă la Calgary? Când, cum, spune ceva.”

“A avut un interviu la facultate cu ăia de la oficiul central din Calgary și i-au oferit suta de mii, plus beneficii, plus relocare. Pana miercuri însă trebuie să le dea un răspuns.”

“Dar asta-i grozav pentru el, de ce ar fi Ana supărată?”

“Pai, presupun pentru că-i scapă de sub control.”

“Si tu?” am întrebat pe sub bărbie, fără sa-mi ridic capul.

“Eu, ce?”

“Tu Michael, tu ce părere ai?”

“Pe mine nu mă întreabă nimeni nimic.”

“Ei, asta-i, trebuie că gândești ceva.”

“Aș zice să se ducă că nu văd nimic rău în asta.” A mai luat o sorbitura de vin și a continuat pe ton neutru: “În locul lui m-aș duce fără să stau pe gânduri.”

“Adică îl vrei plecat?” Dar Monica nu prinsese subtilitatea răspunsului. El, Michael, s-ar fi vrut departe de Ana, nu necesar pe Robert departe de ei.

“Robert e gata să-și ia destinul în propriile mâini. Ce motiv am avea să-l ținem în loc?”

“Încă e fraged”, a observat Monica, “abia a făcut douăzeci și patru, cât de matur crezi că e la vârsta asta?”

“Ca și colegii lui, și toți se împrăștie care pe unde pot, așa cum am făcut și noi la rândul nostru.”

“Dar noi n-am plecat nicăieri, ce vorbești, și nici tu de altfel”, a replicat Monica, ca și cum n-ar fi vrut să-l supere și să-i fi amintit că stătuse la maică-sa cinci ani după însurătoare. Dar pe Michael nu l-ai fi putut supăra așa ușor; avea în el o doză de nesimțire nelimitată.

ZILELE PESCĂRUȘULUI ALBASTRU

“Da, da, sunt sigur că Robert va face cum i-o fi mai bine. Dar am venit la voi pentru altceva.” A făcut o pauză, pe care noi n-am întrerupt-o. “Uite, Ana și cu mine nu ne prea mai înțelegem, adică nu ne mai înțelegem, punct. Și Ana a pronunțat cuvântul ‘divorț’. Poate i-a venit spontan, sau poate să fi fost ca rezultat al unei decizii laborioase și contorsionate, nu știu, și nici n-am spus nimic ca să nu-i radicalizez și mai mult poziția. Treaba e, mă simt vulnerabil acum”.

Am tăcut cu toții ca să digerăm cele spuse. Mă uitam la Michael cum își ținea privirea țintă pe lingurița cu care desena ceva imaginar pe fața de masă. Ce încurcătură, dar Michael tot nu venise curat cu Firela. Așa era el de când îl știam, din totdeauna ținea câte ceva ascuns prin buzunare.

Monica s-a recules repede și a trecut la atac.

“Da’ din ce v-ați luat?”

“Din nimic anume” a răspuns Michael cu seninătate, deși știam toți că era o minciună.

“Haide Michael, ceva a aprins scânteia, ce?”

“Nu știu, aerul s-a otrăvit treptat.”

“Acum...când a fost, două zile, da, joi am vorbit cu Ana de ceaiul ăla coreean cu miere și nu părea deloc necăjită, crezi că nu mi-ar fi menționat nimic, o aluzie, ceva? Întreb ca să știu dacă avem o comunicare deschisă în ambele direcții.”

“Nu știu pe zile, și nu știu să se fi întâmplat ceva în mod deosebit.” Și atunci mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut ca Michael să fi spus adevărul. Poate că Ana nu i-o fi spus că i-a citit emailul, și Michael chiar n-ar fi știut din ce i se trăgea.

Am luat cele trei pahare în care Monica ne servise salata de fructe și m-am dus spre bucătărie. Speram ca Monica să mă fi urmat, și așa a și fost, dar a venit și Michael după ea, cu niște farfurii în mână.

“Vrei să ieșim afară să-ți afumi pipa?” l-am întrebat și am deschis ușa de la terasă.

l-am făcut loc să treacă pe lângă mine, l-am și împins în afară, după care am închis abrupt ușa pe dinăuntru.

“Monica, dacă Ana nu i-a spus că i-a citit emailul?” am întrebat-o precipitat.

“Poate...hai, du-te.”

Michael în picioare încă îndesa tutun în pipă. Se întunecase dar aveam veranda luminată.

“Vrei să te așezi?”

“Nu, nu acum, mersi.”

Dacă nu ar fi fost așa amărât aș fi râs de el cum, chinându-se să-și aprindă pipa, o pală de vânt îi aruncase o buclă de fum direct în ochi. Mi-a întins pipa să i-o țin și cu ambele mâini s-a apucat să-și frece pleoapele. Pentru o clipă avusesem impresia că o să înceapă chiar să plângă, dar și-a revenit repede. A întins mâna după pipă. A trebuit să și-o aprindă din nou, dar în fine părea calm, ba își regăsise chiar un pic din aerul lui obișnuit de bonom.

“Robert știe ceva din toate astea?” am întrebat, nu tocmai interesat.

Michael a ridicat din umeri. Putea să fi fost un “nu știu” sau “lasă-mă în pace”, și l-am lăsat. Ascultam greierii și mai știu eu ce alte găngănii ale grădinii, și pufăiturile pipei, și